

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1027/2538

คำสั่งคำร้องที่ 1027/2538 พนักงานอัยการประจำศาลแขวงนครราชสีมา โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัดพัฒนาพงษ์คำไม้ กับพวกจำเลย ห้างหุ้นส่วนจำกัดพัฒนาพงษ์คำไม้ ที่ 1 ผู้ยื่นคำร้องนายพัฒนาพงษ์ สีสมารงค์ ที่ 2 จำเลย ผู้ยื่นคำร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความว่า จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าผู้พิพากษาที่จำเลยทั้งสองขอให้รับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแล้ว ฎีกาตาม ข้อ 2 เป็นปัญหาข้อเท็จจริงจึงไม่รับฎีกา ส่วนฎีกาตามข้อ 3 ซึ่งอ้างว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายนั้น จำเลยทั้งสองมิได้ยกขึ้น ว่ากล่าวแต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ทั้งมิได้บรรยาย ให้ชัดเจนว่าหนี้ตามฟ้องขาดอายุความในเรื่องอะไร เพราะเหตุใด ประกอบกับเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระแก่คดี อันควรได้รับการวินิจฉัย จึงไม่รับฎีกาข้อกฎหมายเช่นกัน จำเลยทั้งสองเห็นว่า ฎีกาข้อ 2 ที่ว่า มูลหนี้ตามเช็คพิพาท ทั้งสิ้นบับไม่อาจฟ้องบังคับชำระหนี้ได้ตามกฎหมายโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง และฎีกาข้อ 3 ที่ว่าเช็คพิพาทขาดอายุความฟ้องร้องแล้ว เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของประชาชน และมีสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย จากศาลฎีกา โปรตมี คำสั่งรับฎีกาของจำเลยทั้งสองไว้พิจารณาด้วย หมายเหตุ โจทก์ได้รับสำเนาคำร้องแล้ว (อันดับ 107) ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของ จำเลย ทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรม เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 50,000 บาท และจำคุก จำเลยที่ 2 กระทงละ 5 เดือน รวมสี่กระทง ปรับ จำเลยที่ 1 จำนวน 200,000 บาท และจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 20 เดือน หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระ ค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ส่วนที่โจทก์ขอให้รับโทษจำเลยที่ 2 ในคดี นี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2835/2535, 2126/2536 และ 3652/2536 ของศาลชั้นต้น ไม่ปรากฏว่าศาลในคดีทั้งสาม สำนวนดังกล่าวมีคำพิพากษาแล้ว

คำพิพากษา

จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอในส่วนนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าว(อันดับ 105) จำเลยทั้งสองจึงยื่นคำร้องนี้ (อันดับ 107) คำสั่ง พิเคราะห์แล้ว จำเลยทั้งสองฎีกาว่า มูลหนี้ตามเช็คพิพาท ไม่อาจฟ้องบังคับชำระหนี้ได้ ตามกฎหมาย เพราะจำนวนหนี้ ตามเช็คพิพาทสูงกว่าจำนวนหนี้ที่มีอยู่จริงโจทก์จึงไม่มี อำนาจ ฟ้องนั้น เห็นว่า เป็นการเถียงข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่ ยุติและต้องห้ามฎีกาเพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยปัญหา ข้อกฎหมาย ย่อมมีผลอย่างเดียวกันกับการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้อง ห้ามฎีกาตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรกส่วนฎีกาในข้อที่ว่า มิได้มีการใช้ สิทธิฟ้องบังคับชำระหนี้ทางแพ่งและหนี้ดังกล่าวขาดอายุความแล้วก็เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมา

แล้วแต่ในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ทั้งมิใช่ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 ประกอบด้วยมาตรา 225 และไม่มีเหตุสมควรจะวินิจฉัย ที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยทั้งสองชอบแล้ว ยกคำร้อง

องค์คณะ

สมบัติ เดียววิเศษ · สุนพ กীরติยุติ · จำลอง สุขศิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1027/2538>